

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku IX Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Ewa Reginia-Jurkiewicz

Protokolant: Agnieszka Jagiela

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2017 roku w Słupsku

na rozprawie sprawy

z powództwa **J. M.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę, rentę i ustalenie

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda J. M. kwotę 59.302,06 zł (pięćdziesiąt dziewięć tysięcy trzysta dwa 06/100 złote) wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 44.302,06 zł (czterdzieści cztery tysiące trzysta dwa 06/100 złote) od dnia 9.09.2014r. do dnia 31.12.2015r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 15.000 zł (piętnaście tysięcy złotych) od dnia 28.10.2017r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda J. M. rentę z tytułu niezdolności do pracy w wysokości 1.500 zł (jeden tysiąc pięćset złotych) miesięcznie, płatną do 10 - go (dziesiątego) dnia każdego miesiąca, począwszy od miesiąca stycznia 2016r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie

- od kwoty 1.500 zł od dnia 25.03.2016r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.04.2016r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.05.2016r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.06.2016r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.07.2016r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.08.2016r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.09.2016r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.10.2016r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.11.2016r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.12.2016r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.01.2017r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.02.2017r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.03.2017r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.04.2017r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.05.2017r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.06.2017r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.07.2017r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.08.2017r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.09.2017r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.10.2017r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.500 zł od dnia 11.11.2017r. do dnia zapłaty,

i z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie nieterminowej zapłaty;

3. ustala, że pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. ponosi odpowiedzialność wobec powoda J. M. za szkody mogące powstać w przyszłości w związku z wypadkiem z dnia 6.07.2013r.;

4. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

5. orzeka, że pozwany ponosi koszty procesu w całości, przy czym szczegółowe rozliczenie kosztów postępowania pozostawia Referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt IX C 457/14

UZASADNIENIE

Powód J. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.:

- kwoty 37.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia doręczenia pozwanemu pozwu do dnia zapłaty – tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
- kwoty 1.252,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia doręczenia pozwanemu pozwu do dnia zapłaty – tytułem odszkodowania w związku z poniesionymi kosztami leczenia,
- kwoty 3.050,22 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia doręczenia pozwanemu pozwu do dnia zapłaty – tytułem renty wyrównawczej,
- oraz o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku.

Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając powództwo powód wskazał, iż wskutek wypadku komunikacyjnego mającego miejsce w dniu 6 lipca 2013r. w miejscowości G. doznał obrażenia ciała w postaci złamania nasady dalszej kości promieniowej lewej i wyrostka rylcowatego kości łokciowej oraz złamania wieloodłamowego kości udowej lewej, co spowodowało konieczność długotrwałego leczenia. Sprawczyni wypadku w chwili zdarzenia posiadała ważną polisę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego wykupioną w pozwanym Zakładzie

(...). Powód wskazał, iż w toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel uznał za zasadne roszczenie na poziomie kwoty 15.000,00 zł z tytułu zadośćuczynienia oraz kwoty 1.422 zł tytułem zwrotu kosztów opieki. Następnie w wyniku weryfikacji decyzji, pozwany przyznał dodatkowo kwotę 13.000 zł – tytułem zadośćuczynienia, ustalając 18% uszczerbek na zdrowiu powoda. Powód zakwestionował wysokość świadczenia wypłaconego tytułem likwidacji szkody wskazując, iż jest ono nieadekwatne do rozmiaru doznanej przez niego krzywdy, poniesionych kosztów leczenia oraz nie rekompensuje utraconych w wyniku niezdolności do pracy zarobków.

Pismem z dnia 15 marca 2016r. /k. 274-277/ powód rozszerzył żądanie pozwu, domagając się zasądzenia od pozwanego również renty w wysokości 1.500 zł miesięcznie, płatnej począwszy od dnia 1 stycznia 2016r. do 10 dnia każdego miesiąca do rąk powoda wraz z ustawowymi odsetkami naliczanymi od dnia 11 każdego miesiąca w przypadku zwłoki pozwanego oraz zmodyfikował dotychczasowe żądanie w zakresie roszczenia odsetkowego, domagając się zasądzenia na jego rzecz kwot wskazanych pozwie wraz z ustawowymi odsetkami naliczanymi od dnia 4 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty.

Precyzując ostatecznie żądanie pozwu powód wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.:

- kwoty 52.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 4 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty – tytułem zadośćuczynienia,
- kwoty 1.252,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 4 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty – tytułem odszkodowania w związku z poniesionymi kosztami leczenia,
- kwoty 3.050,22 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 4 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty – tytułem renty wyrównawczej,
- kwot po 1.500 zł miesięcznie płatnych począwszy od dnia 1 stycznia 2016r. do 10 dnia każdego miesiąca do rąk powoda wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi od 11 dnia każdego miesiąca w przypadku zwłoki pozwanego - tytułem renty,
- oraz o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku z dnia 6 lipca 2013r., a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości /vide: pismo pełnomocnika powoda z dnia 20.09.2017r. – k. 370-371 akt/.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. nie kwestionując żądania co do zasady, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany podniósł, iż wypłacona przez niego tytułem zadośćuczynienia łączna kwota 28.000 zł w pełni rekompensuje doznaną przez powoda krzywdę – wobec rozmiaru doznanych przez niego obrażeń. Pozwany podnosił, iż przyznana w toku postępowania likwidacyjnego kwota została ustalona przy uwzględnieniu możliwości poprawy stanu zdrowia powoda, jego wieku, a także okresu i charakteru leczenia powypadkowego. Pozwany zakwestionował żądanie w zakresie zwrotu kosztów leczenia i renty wyrównawczej z uwagi na brak ich związku ze zdarzeniem szkodowym. Pozwany podnosił przy tym, iż powód nie wykazał, aby w okresie pobierania świadczenia z ZUS mógłby osiągać dochód we wskazanej w pozwie wysokości. Pozwany wskazywał w również, iż z załączonego przez powoda materiału dowodowego nie wynika, ażeby na skutek urazów doznanych w wypadku utracił on całkowicie zdolność do pracy – w związku z czym rokowania co do jej powrotu do zdrowia są pozytywne. Pozwany zakwestionował obciążenie go odpowiedzialnością na przyszłość za skutki wypadku, z uwagi na brak interesu prawnego po stronie powódki w dochodzeniu tego żądania. Ponadto pozwany zanegował termin, od którego powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych wskazując, iż zgodnie z obowiązującą linią orzecniczą należne są one wyłącznie od dnia wyrokowania.

W toku postępowania pełnomocnik pozwanego wniósł o zawieszenie postępowania w zakresie roszczenia dotyczącego zasądzenia na rzecz powoda renty - do czasu uprawomocnienia się orzeczenia wydanego w sprawie z odwołania powoda od decyzji ZUS odmawiającej mu prawa do renty, prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Słupsku w sprawie pod sygn. akt V U 149/16 /k. 294 akt/.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 18 sierpnia 2017r. Sąd oddalił wniosek pozwanego o zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie /k. 364 akt/.

Ostatecznie pozwany wskazał, iż podnosi również zarzut przedawnienia w zakresie rozszerzonego powództwa wraz z odsetkami wskazując, iż na dzień zgłoszenia wniosku w tym zakresie upłynęły ponad trzy lata od dnia zgłoszenia szkody /k. 384v akt/.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 6 lipca 2013r., około godziny 13¹⁰, w miejscowości G. doszło do wypadku komunikacyjnego, podczas którego M. Ł., kierująca samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), na skrzyżowaniu nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącemu skuterem marki (...), o nr rej. (...) J. M., doprowadzając do zderzenia obu pojazdów.

Bezsporne, a ponadto: wyrok z dnia 17.12.2013r. wraz z uzasadnieniem - k. 120, 131-138 akt II K 931/13, oświadczenie dot. okoliczności zdarzenia drogowego – k. 17-18 akt szkody nr (...);

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2013r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 931/13 Sąd Rejonowy w Słupsku ustalił, iż M. Ł. dopuściła się popełnienia występku z art. 177 § 1 k.k. i na podstawie art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. postępowanie w sprawie o ten czyn warunkowo umorzył na okres próby 2 lat.

Dowód: wyrok z dnia 17.12.2013r. wraz z uzasadnieniem - k. 120, 131-138 akt;

W dacie zdarzenia sprawczyni wypadku była ubezpieczona w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

Bezsporne , a ponadto: oświadczenie o posiadaniu ubezpieczenia OC – k. 17, informacja z Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego – k. 44 akt szkody nr (...);

W wyniku zdarzenia powód doznał zewnętrznych obrażeń ciała w postaci złamania przestawowego końca dalszego kości promieniowej oraz złamania wyrostka rylcowatego kości łokciowej – w obrębie nadgarstka lewego, a także złamania kilkuodłamowego dystalnego odcinka trzonu kości udowej lewej.

Powód, bezpośrednio po wypadku został przyjęty na Szpitalny Oddział Ratunkowy Wojewódzkiego Szpitala (...) w S., gdzie został podany zabiegowi operacyjnemu zespolenia kości udowej nogi lewej w postaci zamkniętego nastawienia złamania z wewnętrzną stabilizacją – gwoździem śródszpikowym blokowanym oraz założeniu szyny (...) na przedramię. Powód został wypisany ze szpitala w dniu 12 lipca 2013r. w stanie ogólnym dobrym. W okresie rekonwalescencji pooperacyjnej powód został unieruchomiony na okres 6 tygodni. Podczas leczenia zastosowano u powoda leczenie farmakologiczne, w tym zalecono przyjmowanie leków przeciwbólowych.

W dniu 26 sierpnia 2013r. powód ponownie został przyjęty na Oddział (...) Urazowo Ortopedycznej Wojewódzkiego Szpitala (...) w S. celem badania kontrolnego ustawienia odłamów złamań kończyn. Powód został spionizowany i skierowano go do dalszego leczenia rehabilitacyjnego. Wypis nastąpił w dniu 30 sierpnia 2013r.

W okresie od dnia 21 października 2013r. do dnia 9 listopada 2013r. powód przebywał na Oddziale Rehabilitacyjnym Wojewódzkiego Szpitala (...) w S.. Przy przyjęciu stwierdzono, że pacjent porusza się z trudnością przy pomocy kul, a kończyna dolna lewa jest skrócona o 3 cm, dodatkowo wystąpił u niego przykurcz wyprostny kolana i ograniczenie zgięcia w stawie biodrowym. Podczas pobytu, w wyniku rehabilitacji, uzyskano zwiększenie zakresu zgięcia stawu kolanowego lewego do 40 stopni czynnie i do 80 stopni biernie, zmniejszenie obrzęków kończyn dolnych, poprawę dynamiki chodu z kulami i zmniejszenie dolegliwości bólowych.

W okresie od dnia 13 marca 2014r. do dnia 2 kwietnia 2014r. powód ponownie został przyjęty na Oddział Rehabilitacyjny Wojewódzkiego Szpitala (...) w S.. Podczas pobytu, w wyniku rehabilitacji osiągnięto wzmocnienie mięśni dolnej części tułowia, poprawę siły mięśnia czworogłowego uda kończyn dolnych, ogólne wzmocnienie

organizmu, prawidłową estetykę chodu przy zachowaniu wszystkich faz chodu. Zalecono asekurację przy chodzeniu po nierównej powierzchni oraz przyjmowanie leków.

Dowód: dokumentacja medyczna – koperta k. 196, karta leczenia powoda w ośrodku (...) – k. 134-141, zeznania świadka P. M. – k. 220-223, przesłuchanie powoda – k. 293-294, 384v-385 akt;

W dniu 8 kwietnia 2016r. powód został skierowany na badania neurologiczne w związku z podejrzeniem uszkodzenia nerwów kulszowego, strzałkowego, piszczelowego, łydkowego i udowego.

Dowód: skierowanie na badanie neurologiczne – k. 306-307 akt;

Cierpienia fizyczne i psychiczne powoda były bardzo duże. Początkowo związane były z dolegliwościami bólowymi na skutek doznanych urazów, rekonwalescencją i rehabilitacją, a następnie powiązane były również brakiem możliwości ustąpienia trwałych następstw wypadku i ograniczeniami w codziennym funkcjonowaniu.

Dowód: zeznania świadka P. M. – k. 220-223, przesłuchanie powoda – k. 293-294, 384v-385 akt;

J. M. wystąpił do ubezpieczyciela z wnioskiem o zapłatę kwoty 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz ustalenie i wypłatę odszkodowania z tytułu sprawowania stałej opieki i pomocy osób trzecich w zakresie podstawowych potrzeb – w związku z obrażeniami odniesionymi w wypadku z dnia 6 lipca 2013r.

Dowód: wniosek powoda z dnia 29.07.2013r. – k. 47-51 akt szkody nr (...);

Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność z tytułu przedmiotowego wypadku komunikacyjnego co do zasady i w ramach postępowania likwidacyjnego wypłacił poszkodowanemu kwotę 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwotę 1.422 zł tytułem zwrotu kosztów opieki.

Decyzją z dnia 4 kwietnia 2014r. ubezpieczyciel przyznał powodowi dodatkowo kwotę 13.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Dowód: decyzja z dnia 3.09.2013r. – k. 36, decyzja z dnia 4.04.2014r. – k. 56 akt szkody nr (...);

Trwałym następstwem obrażeń kończyny górnej lewej u powoda jest ograniczenie ruchomości w zakresie zgięcia dłoniowego nadgarstka oraz uszkodzenie stawu promieniowo – nadgarstkowego dalszego. Utrzymuje się również niewielkiego stopnia sztywność palców. Zmiany te powodują ograniczenia w wykonywaniu prac wymagających siłowych ruchów rotacyjnych przedramienia i ruchów typu obwodzenia.

Trwałym następstwem obrażeń kończyny dolnej lewej są ograniczenia ruchomości stawu biodrowego i kolanowego, blizny pooperacyjne, skrócenie kończyny i wtórne przeciążenie stawu skokowo – goleniowego lewego. Zmiany te powodują przede wszystkim ograniczenia w poruszaniu się po schodach i innych barierach architektonicznych, jak również w życiu codziennym przy wykonywaniu czynności wymagających przygięcia kończyny (np. ubieranie). Przy długotrwałym chodzeniu po płaskiej powierzchni mogą występować dolegliwości bólowe, szczególnie ze strony stawu kolanowego i skokowo – goleniowego lewego.

Następstwa doznanych obrażeń mają charakter trwałe i nie rokują poprawy.

Uszczerbek na zdrowiu powoda doznany wskutek zdarzenia szkodowego wynosi odpowiednio: dla złamania przedramienia i nadgarstka lewego – 8%, zaś dla złamania kości udowej lewej – 15%.

Materiał zespalający w kości udowej lewej może być w przyszłości usunięty, ale tego typu zabieg nie wpłynie na poprawę funkcji kończyny.

Powód rokuje odzyskanie tylko częściowej zdolności do pracy. Praca, którą będzie mógł wykonywać nie powinna zawierać elementów dźwignia i długotrwałego chodzenia, w tym po schodach i innych przeszkodach architektonicznych.

Dowód: opinia biegłego lekarza ortopedy M. K. – k. 253-256 akt;

Wypadek z dnia 6 lipca 2013r. spowodował u powoda uszkodzenie nerwów pośrodkowego lewego i strzałkowego lewego. Uraz ten wyraża się osłabieniem sprawności lewej ręki i lewej stopy.

Cierpienie fizyczne powoda po wypadku związane było ze złamaniami kości i ich leczeniem.

Rokowania na przyszłość są niepomyślne, albowiem uszkodzenie nerwów jest trwałe.

Szacowany uszczerbek na zdrowiu, którego powód doznał w wypadku wynosi odpowiednio: dla uszkodzenia nerwu pośrodkowego lewego – 8%, zaś dla uszkodzenia nerwu strzałkowego lewego – 12%.

Z przyczyn neurologicznych powód w związku ze zdarzeniem szkodowym utracił częściowo zdolność do pracy zarobkowej.

W związku z wypadkiem zwiększyły się potrzeby powoda w zakresie rehabilitacji.

Dowód: opinia biegłego lekarza neurologa A. K. – k. 335-337 akt;

W związku z procesem leczenia i rehabilitacji powód poniósł wydatki na zakup leków, sprzętu ortopedycznego i specjalistycznych artykułów higienicznych w łącznej kwocie 1.258,00 zł.

Dowód: rachunki – k. 157-170 akt ;

Powód przed wypadkiem zatrudniony był w S. Ośrodku Sportu i Rekreacji w S..

Średnie wynagrodzenie z tytułu wykonywanej przez powoda pracy w okresie od 1 stycznia 2013r. do 30 czerwca 2013r. wynosiło 1.773,91 zł.

Zasiłek chorobowy oraz dodatek stażowy za okres choroby średnio z pięciu miesięcy od 1 sierpnia 2013r. do 31 grudnia 2013r. wyniósł 1.529,55 zł, zaś świadczenie rehabilitacyjne oraz dodatek stażowy za okres choroby liczony za okres od 10 stycznia 2014 do 8 lipca 2014r. wyniósł 1.512,75 zł.

Dochód powoda za rok 2011 wyniósł 28.595,93 zł, natomiast za rok 2013 - 26.138,00 zł.

Dowód: umowa o pracę wraz z aneksem – k. 178-179, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k. 180-181, informacje o dochodach za lata 2011 i 2013 – k. 171-177 akt;

J. M. przebywał na długotrwałym zwolnieniu lekarskim, a następnie został objęty świadczeniem rehabilitacyjnym od dnia 10 stycznia 2014r. do dnia 5 grudnia 2014r.

Powód nie powrócił do pracy. Następstwa wypadku całkowicie uniemożliwiają powodowi prace zawodową w dotychczas wykonywanej pracy.

Dowód: oświadczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 11.12.2013r. – 142, decyzja ZUS z dnia 16.01.2014r. – k. 143, oświadczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 23.06.2013r. – 142, decyzja ZUS z dnia 7.07.2014r. – k. 143 akt;

Decyzją z dnia 29 grudnia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał powodowi rentę w wysokości 1.275,58 zł z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Decyzją z dnia 1 lutego 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił przyznania renty na dalszy okres, z uwagi na brak stwierdzenia istnienia niezdolności do pracy.

Dowód: decyzja ZUS O/S. z dnia 29.12.2014r. wraz z załącznikami – k. 278-281, decyzja ZUS O/S. z dnia 1.02.2016r. – k. 282 akt;

Orzeczeniem z dnia 29 stycznia 2014r. (obowiązującym w okresie do dnia 31 października 2014r.) powód został uznany za osobę o znacznym stopniu niepełnosprawności.

Orzeczeniem z dnia 1 września 2017r. (obowiązującym do dnia 30 września 2018r.) powód został uznany za osobę o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

Dowód: orzeczenie od stopniu niepełnosprawności z dnia 29.01.2014r. – k. 144, orzeczenie od stopniu niepełnosprawności z dnia 1.09.2017r. – k. 372 akt;

J. M. ma aktualnie 62 lata. Przed wypadkiem nie miał problemów ze zdrowiem – był osobą aktywną fizycznie, nie korzystał z leczenia specjalistycznego. Powód pasjonował się wędkarstwem i uprawianiem ogrodu.

Na dzień wyrokowania powód nie powrócił do pełnej sprawności. Korzysta z pomocy syna przy czynnościach codziennych wymagających zgięcia nogi i w prowadzeniu gospodarstwa domowego. Powód ma problemy z chodzeniem, cierpi z powodu opuchlizny kończyn, drętwicy nogi i braku pełnej sprawności w dłoni.

Powód nadal przyjmuje silne leki przeciwbólowe (K.). Nie kontynuuje rehabilitacji z uwagi na brak jej natychmiastowej dostępności, jednocześnie nie stać go na zabiegi w gabinetach prywatnych.

Obecny stan zdrowia wywołuje u powoda obniżenie nastroju, lęk o przyszłość. Świadomość braku pracy wywołuje u niego przygnębienie. Powód nie pogodził się z faktem, że jego stan zdrowia już się nie poprawi.

Aktualnie powód nie pobiera renty – sprawa z odwołania od decyzji ZUS jest w toku.

Powód szukał zatrudnienia w charakterze m.in. stróża, jednak pracodawcy nie wyrażali chęci zatrudnienia osoby w jego stanie zdrowia.

Dowód: zeznania świadka P. M. – k. 220-223, przesłuchanie powoda – k. 293-294, 384v-385 akt.

Sąd zważył:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

Kwestię odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu szkód komunikacyjnych regulują przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych /Dz.U.2013.392, zwanej dalej u.b.o./.

Zgodnie z art. 34 powołanej ustawy z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zgodnie natomiast z art. 35 u.b.o. ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Przy czym przepisy te nie regulują zakresu odpowiedzialności ubezpieczyciela w sposób samodzielny, a odwołują się do odpowiedzialności posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego na podstawie przepisów prawa cywilnego, co wprost wynika z treści art. 34 ust. 1 u.b.o.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela jest zatem określony przez zakres odpowiedzialności sprawcy szkody. Przy czym odpowiedzialność cywilna posiadacza pojazdu mechanicznego za szkody spowodowane ruchem tego pojazdu jest oparta na zasadzie ryzyka. Jest to odpowiedzialność za sam skutek zdarzenia powodującego szkodę (art. 436 k.c.). Natomiast kierujący pojazdem mechanicznym, który nie jest jego posiadaczem odpowiada na zasadzie winy (art. 415 k.c.).

Roszczenie powoda o zapłatę dochodzonej pozwem kwoty zadośćuczynienia opiera się na treści art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c.

W świetle powołanych przepisów w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Naprawienie powstałej szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Pozwany nie kwestionował swojej legitymacji do występowania w charakterze strony niniejszego postępowania. Nie podważał również słuszności żądania co do zasady, uwzględnił bowiem częściowo roszczenie powoda zgłoszone w toku postępowania likwidacyjnego, wypłacając tytułem zadośćuczynienia łączną kwotę 28.000,00 zł oraz kwotę 1.422,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki. Pozwany wskazał jednak, że wypłacone dotychczasowo powodowi świadczenia czynią zadość krzywdom i stratom materialnym jakich doznał w przedmiotowym wypadku.

W zakresie kognicji Sądu – w pierwszej kolejności – pozostawało zatem określenie rozmiaru uszczerbku jakiego powód doznał w następstwie wypadku, bowiem właśnie to kryterium decyduje o wysokości zadośćuczynienia należnego poszkodowanemu.

Ustalenie zakresu obrażeń powoda oraz ich wpływu na stan jego zdrowia w połączeniu z określeniem rozmiaru doznanych cierpień, wymagało wiedzy fachowej, wobec czego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii.

Biegły ortopeda – traumatolog lek. med. M. K. stwierdził, że trwałymi następstwami obrażeń doznanych przez powoda w wypadku są: ograniczenie ruchomości w zakresie zgięcia dłoniowego nadgarstka oraz uszkodzenie stawu promieniowo – nadgarstkowego dalszego – w obszarze kończyny górnej lewej oraz ograniczenia ruchomości stawu biodrowego i kolanowego, blizny pooperacyjne, skrócenie kończyny i wtórne przeciążenie stawu skokowo – goleniowego lewego – w obszarze kończyny dolnej lewej. Zmiany te powodują niewielkiego stopnia sztywność palców oraz ograniczenia w wykonywaniu prac wymagających siłowych ruchów rotacyjnych przedramienia i ruchów typu obwodzenia, a także ograniczenia w poruszaniu się po schodach i innych barierach architektonicznych, jak również w życiu codziennym przy wykonywaniu czynności wymagających przygięcia kończyny (np. ubieranie). Biegły wskazał również, iż w związku z doznanymi urazami przy długotrwałym chodzeniu po płaskiej powierzchni mogą występować w powoda dolegliwości bólowe, szczególnie ze strony stawu kolanowego i skokowo – goleniowego lewego. Biegły stwierdził przy tym, iż następstwa doznanych obrażeń mają charakter trwały i nie rokują poprawy. Materiał zespalający umieszczony w kości udowej może być w przyszłości usunięty, ale tego typu zabieg nie wpłynie na poprawę funkcji kończyny. Biegły oszacował, że uszczerbek na zdrowiu powoda doznany wskutek zdarzenia szkodowego wynosi odpowiednio: dla złamania przedramienia i nadgarstka lewego – 8%, zaś dla złamania kości udowej lewej – 15%. W ocenie biegłego powód rokuje odzyskanie tylko częściowej zdolności do pracy. Praca, którą będzie mógł wykonywać nie powinna zawierać elementów dźwigania i długotrwałego chodzenia, w tym po schodach i innych przeszkodach architektonicznych.

Jak wynika z opinii biegłego lekarza neurologa – A. K., wypadek z dnia 6 lipca 2013r. spowodował u powoda uszkodzenie nerwów pośrodkowego lewego i strzałkowego lewego. Uraz ten wyraża się osłabieniem sprawności lewej ręki i lewej stopy. Cierpienie fizyczne powoda po wypadku związane było ze złamaniami kości i ich leczeniem. Rokowania na przyszłość są niepomyślne, albowiem uszkodzenie nerwów jest trwałe. Biegły oszacował, że uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi odpowiednio: dla uszkodzenia nerwu pośrodkowego lewego – 8%, zaś dla uszkodzenia nerwu strzałkowego lewego – 12%. W opinii biegłego, z przyczyn neurologicznych powód w związku ze zdarzeniem

szkodowym utracił częściowo zdolność do pracy zarobkowej. Jednocześnie w związku z wypadkiem zwiększyły się potrzeby powoda w zakresie rehabilitacji.

Powyższe opinie nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron.

W ocenie Sądu, dopuszczone w sprawie opinie biegłych zostały sporządzone rzetelnie, fachowo, a w związku z tym zasługują na przymiot wiarygodności. Opinie zostały sporządzone w sposób obiektywny i pełny, a ich wydanie zostało poprzedzone wnikliwym zapoznaniem się z dokumentacją medyczną – niezakwestionowaną przez strony zarówno co do formy i treści – jak i badaniem samego powoda. Biegli sądowi, którzy wydali opinie w niniejszej sprawie są specjalistami o dużej wiedzy merytorycznej i praktycznej. Sąd nie dopatrywał się w treści sporządzonych przez nich opinii żadnych nieścisłości, czy nieprawidłowości, tym bardziej, iż korespondowały one z treścią dokumentacji medycznej przedłożonej w sprawie oraz oświadczeniami samego powoda.

Sąd zważył przy tym, iż opinia biegłego lekarza neurologa A. K. - w zakresie w jakim dotyczyła intensywności dolegliwości bólowych jakich doświadczał powód - w pełni pokrywa się z zeznaniami świadka P. M.. Wobec powyższego Sąd dał wiarę zeznaniom złożonym przez syna powoda i włączył je w poczet materiału dowodowego. Jednocześnie Sąd kierując się zasadami logiki i doświadczenia życiowego przyjął za oczywiste, iż bezpośrednio po urazie jak i po zabiegu operacyjnym, a także w okresie rehabilitacji powód odczuwał dolegliwości bólowe o bardzo silnym natężeniu. W przekonaniu Sądu w pełni wiarygodne pozostają również oświadczenia samego powoda dotyczące fizycznych dolegliwości bólowych odczuwanych przez niego aktualnie, albowiem konsekwencje urazów jakich doznał wskutek wypadku są bardzo poważne i w znacznym sposób upośledzają jego dotychczasowe funkcjonowanie w życiu codziennym.

Sąd miał na uwadze również to, że zadośćuczynienie obejmuje nie tylko cierpienie fizyczne wynikające z obrażeń doznanych w wypadku, ale również pozostające z nim w adekwatnym związku przyczynowym cierpienia psychiczne.

Powód niewątpliwie doznał traumy w okresie unieruchomienia, kiedy to był całkowicie zależny od pomocy osób trzecich (syna). Zeznania powoda wskazują wprost, iż na skutek wypadku pojawiły u niego dolegliwości o charakterze zaburzeń adaptacyjnych, które wciąż nie ustąpiły. Pomimo upływu czasu, wydarzenia związane z wypadkiem mają nadal wielki wpływ na funkcjonowanie powoda, albowiem zmuszony jest on do codziennego zmagania się ze swoją niepełnosprawnością fizyczną i z myślami o bezpowrotnie utraconym życiu wolnym od ograniczeń.

Okolicznością rzutuącą na rozmiar krzywdy jest również sytuacja życiowa powoda w jakiej znajdował się przed dniem 6 lipca 2013r. Powód był bowiem wówczas osobą aktywną zawodowo - cenionym pracownikiem, lubiącym swoją pracę. Ponadto, powód był osobą towarzyską i pogodną, a jego życie rodzinne układało się harmonijnie i zgodnie. Powód pasjonował się wędkarstwem i pielęgnowaniem ogrodu. W chwili wypadku powód znalazł się w takim momencie życia, w którym dla każdego człowieka ustabilizowane i harmonijne relacje rodzinne oraz ugruntowana pozycja zawodowa, stanowią wartość samą w sobie. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż już sama utrata możliwości samorealizacji oraz czerpania przyjemności z życia wywołuje cierpienia psychiczne. Wypadek, który spowodował, że życie powoda zmieniło się diametralnie, mógł zatem stanowić dla niego źródło poczucia bezradności i krzywdy związanej z tym, że nie może już w takim stopniu jak dotychczas realizować się jako mężczyzna w życiu rodzinnym, zawodowym i towarzyskim. Nie bez znaczenia były także wszystkie negatywne konsekwencje wypadku, które dotknęły relacji rodzinnych powoda. Syn powoda zeznał bowiem, iż ojciec po wypadku stał się osobą nerwową i drażliwą, a bezpośrednią konsekwencją jego unieruchomienia była konieczność przerwania studiów przez P. M..

Przystępując do oceny należnego powodowi zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, zważyć należy, iż ustawodawca nie określił wprost podstaw wpływających na wysokość zadośćuczynienia ograniczając się jedynie do wskazania, że winno ono stanowić „sumę odpowiednią”. Powyższe spowodowało, że przedmiotem licznych orzeczeń sądowych oraz rozważań przedstawicieli doktryny były właśnie kryteria, które winny być uwzględnione przy ustaleniu odpowiedniej kwoty tytułem zadośćuczynienia. Zaprezentowane poglądy pozwoliły na wypracowanie i przyjęcie powszechnie aprobowanych i uwzględnianych kryteriów przy określaniu wysokości przyznawanego zadośćuczynienia, wśród których wymienia się: rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, ból

i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, wiek poszkodowanego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy, ujemne skutki zdrowotne, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości, ale także wysokość świadczeń, które z innych źródeł zostały poszkodowanemu, tytułem doznanej krzywdy, wypłacone. Podkreśla się przy tym, że przyznane zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane jak i te, które w związku ze schorzeniem wystąpić mogą w przyszłości. /vide: orz. SN z 13 marca 1973r. II CR 50/73; wyrok SN z 4 lipca 1969 r., OSNCP 1970, nr 4, poz. 71; wyrok SN z 3 maja 1972 r., I CR 106/72; wyrok SN z 12 kwietnia 1972 r., II CR 57/72; wyrok SN z 27 sierpnia 1969 r., I PR 224/69/.

Oceniając rozmiar krzywdy doznanej przez powoda, Sąd oparł się na opisie urazów i cierpień związanych z obrażeniami oraz ustaleniach dokonanych przez biegłych w opiniach, jak i na własnym doświadczeniu orzeczniczym - nie zaś na matematycznym wyliczeniu procentu uszczerbku na zdrowiu powoda.

Mając zatem na uwadze, wszystkie podniesione wyżej okoliczności - w tym rozmiar doznanych przez powoda cierpień fizycznych i psychicznych, konieczność ograniczenia aktywności życiowej w związku m. in. z długotrwałym unieruchomieniem, chodzeniem o kulach i nawracającymi dolegliwościami bólowymi, jak również ograniczenia związane z urazem psychicznym – skutkujące powstaniem długotrwałego uszczerbku na zdrowiu - oraz aktualny stan zdrowia wymagający dalszej rehabilitacji, a także fakt, że dolegliwości występujące u powoda nadal są poważne – Sąd uznał za odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego kwotę 80.000 zł.

Wobec wypłaty przez pozwanego na rzecz powoda w toku postępowania likwidacyjnego tytułem zadośćuczynienia kwoty 28.000 zł, zadośćuczynienie należne powodowi w ramach niniejszego procesu wynosi 52.000 zł.

Sąd stwierdził przy tym, iż nie był zasadny podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia - co do rozszerzonego powództwa w zakresie kwoty 15.000 zł – tytułem zapłaty zadośćuczynienia wraz z odsetkami.

Zgodnie z art. 819 § 3 k.c., w wypadku ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej roszczenie poszkodowanego do ubezpieczyciela o odszkodowanie lub zadośćuczynienie przedawnia się z upływem terminu przewidzianego dla tego roszczenia w przepisach o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym lub wynikłą z niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania. Natomiast w myśl art. 819 § 4 k.c. bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela przerywa się także przez zgłoszenie ubezpieczycielowi tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem. Bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia.

Art. 442¹ § 2 k.c. stanowi, iż roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia (§ 2). Natomiast w razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia (§ 3).

W rozpoznawanej sprawie, szkoda na osobie powoda wystąpiła wskutek występkę popełnionego przez sprawczynię wypadku drogowego, której wina została potwierdzona prawomocnym wyrokiem karnym – warunkowo umarżającym postępowanie w sprawie II K 931/13. Termin podstawowy dla przedawnienia niniejszego zobowiązania wynosi zatem 20 lat. Jednocześnie w przypadku szkody na osobie termin przedawnienia nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie.

Pismem z dnia 20 września 2017r. powód rozszerzył powództwo w zakresie kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Domaganie się zapłaty przez powoda powyższego świadczenia wynikało z powzięcia przez stronę nowych informacji co do powstania szkody w zakresie zaburzeń neurologicznych, które wystąpiły u powoda wskutek zdarzenia szkodowego. Z akt sprawy wynika, że powód dowiedział się o przedmiotowej szkodzie dopiero kwietniu 2016 roku, kiedy to został skierowany na badania (...) i przewodnictwa nerwowego. Przyjąć zatem należy, iż szkoda, w związku z którą powód domaga się zasądzenia dodatkowej kwoty 15.000 zł została zgłoszona ubezpieczycielowi dopiero w toku niniejszego postępowania – wraz z doręczeniem pozwanemu pisma w przedmiocie rozszerzenia powództwa.

W świetle powyższych okoliczności zarzut przedawnienia roszczenia co do kwoty 15.000 zł wraz z odsetkami pozostaje zatem nieuzasadniony.

Powód w ramach niniejszego postępowania dochodził również odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów leczenia w wysokości 1.252,76 zł.

Żądanie to, w ocenie Sądu zasługuje na uwzględnienie.

Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe. Przykładowo można wymienić koszty leczenia (pobytu w szpitalu, konsultacji u wybitnych specjalistów, dodatkowej pomocy pielęgniarstwa, koszty lekarstw itp.), specjalnego odżywiania się, nabycia protez i innych koniecznych aparatów (okularów, aparatu słuchowego, zainstalowania telefonu, wózka inwalidzkiego, samochodu lub innego pojazdu itp.) /vide: wyroki SN z 5 maja 1958 r., 3 CR 1080/57, RPEiS 1960, nr 3, s. 281; z 21 marca 1961 r., 1 CR 325/60, RPEiS 1962, nr 1, s. 402; z 26 czerwca 1969 r., II PR 217/69, LexisNexis nr (...), OSNCP 1970, nr 3, poz. 50; z 7 października 1971 r., II CR 427/71, LexisNexis nr (...), OSPiKA 1972, nr 6, poz. 108; z 21 maja 1973 r., II CR 194/73, LexisNexis nr (...), OSPiKA 1973, nr 4, poz. 83, z omówieniem A. S. i W. W., NP 1975, nr 2, s. 284; z 16 stycznia 1981 r., I CR 455/80, LexisNexis nr (...), OSNCP 1981, nr 10, poz. 193, z glosą A. S., OSPiKA 1981, poz. 223; z 3 grudnia 1984 r., IV CR 429/84, z omówieniem J. G. i M. M., (...) 1986, nr 2, s. 199; z 31 maja 2001 r., V CKN 253/2000, LexisNexis nr (...), IC 2002, nr 3, s. 49 i z 9 stycznia 2008 r., II CSK 425/2007, LexisNexis nr (...), OSNC-ZD 2008, nr D, poz. 99/, wydatki związane z przewozem chorego do szpitala i na zabiegi, z przejazdami osób bliskich w celu odwiedzin chorego w szpitalu, z koniecznością specjalnej opieki i pielęgnacji /vide: wyroki SN z 4 października 1973 r., II CR 365/73, LexisNexis nr (...), OSNCP 1974, nr 9, poz. 147, z omówieniem A. S. i W. W., NP 1975, nr 7-8, s. (...) i z 25 września 1973 r., II CR 474/73, Gazeta (...) 1974, nr 12, s. 2/.

Stosownie do art. 6 k.c., udowodnienie szkody i jej wysokości obciąża poszkodowanego.

W niniejszej sprawie, powód wskazał, że w związku z procesem leczenia i rehabilitacji z tytułu zdarzenia z dnia 6 lipca 2013r., poniósł wydatki w łącznej kwocie 1.252,76 zł. Suma kosztów, wynikających z rachunków przedłożonych do akt opiewała jednak na kwotę 1.258 zł.

Wzgląd na powyższe, skutkował zatem orzeczeniem o zwrocie tych kosztów, zgodnie z żądaniem powoda.

Wobec żądania powoda w zakresie zasądzenia renty oraz renty wyrównawczej – w dalszej kognicji Sądu pozostawało ustalenie, w jakim zakresie powód utracił zdolność zarobkowania na skutek uszczerbku na zdrowiu doznanego w wyniku wypadku.

Zgodnie z art. 444 § 2 k.c., jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Bezspornie powód na skutek wypadku utracił częściowo zdolność do pracy zarobkowej, co zostało potwierdzone orzeczeniami lekarza orzecznika ZUS dołączonymi do pozwu, jak również opiniami biegłych specjalistów z zakresu ortopedii i neurologii.

Wielkość renty wyrównawczej jest uzależniona od wysokości dochodów, które mógłby uzyskiwać poszkodowany, gdyby nie doszło do wyrządzenia szkody. Punktem odniesienia jest zarobek, który zważywszy na rodzaj wykonywanej wcześniej działalności, osiągałby poszkodowany, jeżeli zachowałby dotychczasową zdolność do pracy - w porównaniu z dochodami aktualnie uzyskiwanymi przez poszkodowanego, w tym z uwzględnieniem renty uzyskiwanej z tytułu ubezpieczenia społecznego (por. uchwały SN z dnia: 17 czerwca 1963 r., III CO 38/62, OSN 1965, Nr 2, poz. 21; 3 października 1966 r., III CZP 17/66, OSN 1968, Nr 1, poz. 1; wyrok SN z 3 maja 1972 r., I PR 53/72, OSN 1972, Nr 11, poz. 207; wyrok SN z 25 maja 1994 r., II PRN 2/94, OSN 1994, Nr 4, poz. 67; wyrok SA w Białymstoku z 17 października 2012 r., I ACa 431/12, niepubl.).

Powód, przed wypadkiem, zatrudniony był w S. Ośrodku Sportu i Rekreacji w S.. Średnie wynagrodzenie z tytułu wykonywanej przez powoda pracy w okresie od 1 stycznia 2013r. do 30 czerwca 2013r. wynosiło 1.771,91 zł netto. Gdyby nie wypadek, w kolejnych latach powód osiągałby zapewne dochód co najmniej odpowiadający tej wysokości. Zasiłek chorobowy oraz dodatek stażowy za okres choroby średnio z pięciu miesięcy od 1 sierpnia 2013r. do 31 grudnia 2013r. wyniósł 1.529,55 zł. Różnica w dochodach powoda w tym okresie wyniosła zatem 1.221,18 zł (244,36 zł x 5). Świadczenie rehabilitacyjne oraz dodatek stażowy za okres choroby liczony za okres od 10 stycznia 2014 do 8 lipca 2014r. wyniósł 1.512,75 zł. Różnica w dochodach powoda w tym okresie wyniosła zatem 1.828,12 zł (261,16 zł x 7). Suma utraconych dochodów stanowiła zatem łączną kwotę 3.049,30 zł (1.221,18 zł + 1.512,75 zł).

Mając na względzie, iż żądanie powoda z tytułu renty wyrównawczej zostało określone na kwotę 3.050,22 zł – powództwo wykraczające ponad kwotę ustaloną na podstawie wyliczeń Sądu, tj. 3.049,30 zł podlegało oddaleniu.

Sąd za uzasadnione uznał również roszczenie powoda o zasądzenie na jego rzecz renty.

Zauważyć należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że jeżeli poszkodowany zachował częściową zdolność do pracy, podstawą obliczenia odszkodowania powinno być ustalenie jego faktycznych możliwości. Ustalone jest stanowisko, że poszkodowany jest zobowiązany wykorzystać uszczuploną zdolność do pracy zarobkowej. Poszkodowany, który zachował częściowo zdolność do pracy, nie powinien bowiem liczyć na odszkodowanie w kwocie, która przez nieuwzględnienie jego możliwości zarobkowych przekracza wysokość szkody (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 25 lutego 1959 r., I CR 12/59, OSP 1960, z. 1, poz. 10; z dnia 26 października 1960 r., II CR 572/60, OSN 1962, z. 1, poz. 22; z dnia 23 lipca 1963 r., I CR 656/62, nie publikowane; z dnia 16 stycznia 1962 r., IV CR 369/61, RPEiS 1963, Nr 1, s. 342; z dnia 8 kwietnia 1963 r., III CR 435/62, RPEiS 1966, Nr 1, s. 367; z dnia 5 marca 1965 r., XI PR 50/65, OSNCP 1965, z. 11, s. 195; i wyroki: z dnia 10 marca 1965 r., II PR 44/65; z dnia 12 czerwca 1969 r., 1 PR 151/69; z dnia 24 czerwca 1969 r., II PR 225/69; z dnia 17 lipca 1975 r., I CR 370/75 - nie publikowane oraz z dnia 10 kwietnia 1975 r., I PRN 3/75, OSNCP 1976, z. 2, poz. 36). Wynika stąd konieczność dostosowania się poszkodowanego do zmienionych warunków życiowych (w tym także przyjęcia gorzej opłacanej pracy).

Z opinii biegłych lekarzy ortopedy i neurologa wynika, że powód zachował częściową zdolność do pracy, niemniej wymienione przez nich ograniczenia jakim powód byłby poddany w nowej pracy, w istocie uniemożliwiają mu podjęcie jakiegokolwiek zatrudnienia. W ocenie biegłego z zakresu ortopedii praca świadczona przez powoda nie powinna zawierać elementów dźwigania i długotrwałego chodzenia, w tym po schodach i innych przeszkodach architektonicznych. Mając na względzie dotychczasowy rodzaj pracy świadczonej przez powoda (pracownik zaplecza sportowego), a także inne potencjalne możliwości zatrudnienia odpowiadające jego doświadczeniu zawodowemu uznać należy, iż szanse na znalezienie pracy przez powoda są znikome. Powód nie jest bowiem w stanie pracować jako stróż, czy ochroniarz, albowiem te zawody wymagają sprawnego poruszania się. Również praca siedząca nie jest wskazana dla powoda, albowiem może ona prowadzić do szybkiego wystąpienia opuchlizny na nodze. Powód nie jest także w stanie pracować manualnie z uwagi na niepełnosprawność dłoni. Powód w toku postępowania podnosił, iż poszukiwał pracy, jednak potencjalni pracodawcy nie byli zainteresowani zatrudnieniem osoby w jego stanie zdrowia. Jednocześnie zauważyć należy, iż z uwagi na wiek powoda – który na dzień orzekania skończył 62 lata – trudno jest wymagać aby doksztalał się, bądź zmierzał do przekwalifikowania zawodowego. W tym stanie rzeczy, Sąd stwierdził, iż powód nie ma szans na znalezienie zatrudnienia na lokalnym rynku pracy chronionej - pomimo wskazania tej opcji

w treści aktualnego orzeczenia o stopniu niepełnosprawności. Powyższy stan rzecz uzasadnia zatem zasądzenie na rzecz powoda renty.

W ocenie Sądu żądana przez powoda kwota tytułem renty, odpowiada zaspokojeniu jego potrzeb bytowych i nie jest wygórowana w kontekście obowiązku zadośćuczynienia poniesionej szkodzi przez ubezpieczyciela.

Powód do dnia 5 grudnia 2014r. pobierał świadczenie rehabilitacyjne w wysokości około 1.500 zł netto, a następnie otrzymał rentę ZUS z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 1 lutego 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił przyznania renty na dalszy okres, z uwagi na brak stwierdzenia istnienia niezdolności do pracy. Aktualnie powód nie pobiera renty z ubezpieczenia społecznego, albowiem sprawa z odwołania od powyższej decyzji jest w toku. Od lutego 2016 roku powód pozostaje zatem bez środków do życia, a rodzinę utrzymuje jego małżonka, pracująca za granicą. W ocenie Sądu to właśnie sytuacja materialna powoda uzasadnia brak kontynuowania przez niego rehabilitacji w gabinetach prywatnych, zaś stan psychiczny powoda usprawiedliwia zaniechanie oczekiwania na termin rehabilitacji w ramach systemu refundowanych świadczeń zdrowotnych. Żądana przez powoda kwota renty zaspokoi zatem jego bieżące potrzeby związane z utrzymaniem, a stały dochód będzie stanowił asumpt do kontynuowania rehabilitacji.

W tym stanie rzeczy w punkcie 1 sentencji wyroku Sąd zasądził na rzecz powoda łączną kwotę 59.302,06 zł, na którą składają się: kwota z tytułu zadośćuczynienia w wysokości 52.000 zł, kwota 1.252,76 zł z tytułu zwrotu kosztów leczenia, kwota 3.049,30 zł z tytułu renty wyrównawczej oraz renta za miesiące styczeń i luty 2016r. w kwotach po 1.500 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 14 ust. 2 u.b.o., zgodnie z treścią którego pozwany jest zobowiązany do wypłaty zadośćuczynienia w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, jednakże gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości świadczenia było niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Nie ulega wątpliwości, że jeżeli dłużnik opóźnia się z zaplaceniem odszkodowania, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. Zasadą prawa cywilnego jest zaś, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Tutejszy Sąd podziela pogląd wyrażony m. in. przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 20 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa 1098/15, [w:] LEX nr 2079210, zgodnie z którym - pojęciem odszkodowania w rozumieniu art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych należy obejmować także zadośćuczynienie określone w art. 445 § 1 k.c. i w związku z tym co do zasady terminy przewidziane w art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych mają zastosowanie do tego rodzaju świadczeń odszkodowawczych. Sąd miał przy tym na względzie, iż orzeczenie przyznające zadośćuczynienie ma charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, a nie konstytutywnego (por. wyrok SN z dnia 18 lutego 2010 r. II CSK 434/09, wyrok SN z dnia 11 lutego 2010 r. I CSK 262/09, wyrok SN z dnia 22 lutego 2007 r., I CSK 433/06) - wobec czego staje się wymagalne po wezwaniu ubezpieczyciela przez poszkodowanego do spełnienia świadczenia odszkodowawczego. Od tej zatem chwili wierzyciel (pokrzywdzony) może żądać od zobowiązanego do spełnienia świadczenia pieniężnego odsetek za opóźnienie w jego wypłacie.

Strona powodowa wносиła o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia 4 kwietnia 2014r. – tj. od dnia wydania decyzji przyznającej powodowi odszkodowanie uzupełniające.

Zauważyć jednak należy, iż powód nie odwoływał się od rzeczonyj decyzji ubezpieczyciela, zaś w samym pozwie rozszerzył żądanie, domagając się świadczeń nie zgłoszonych w toku postępowania likwidacyjnego. W tym stanie rzeczy Sąd przyjął, iż datą w której pozwany został skutecznie wezwany do zapłaty – jest data doręczenia mu odpisu pozwu. tj. 8 września 2014r. Odsetki ustawowe od łącznej kwoty 44.302,06 zł należne są zatem od dnia 9 września 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. zaś w dalszym zakresie – w związku z nowelizacją brzmienia art. 481 k.c. – należne są

odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty. Jednocześnie wyjaśniająco należy wskazać, iż na kwotę 44.302,06 zł składają się: 37.000 zł – tytułem zadośćuczynienia, 1.252,76 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, 3.049,30 zł – tytułem renty wyrównawczej oraz 3.000 zł tytułem renty za miesiące styczeń i luty. Odsetki ustawowe za opóźnienie od rozszerzonego powództwa w zakresie kwoty 15.000 zł – zostały natomiast przyznane od dnia 28 października 2017r., tj. od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pisma, w treści którego powód sprecyzował to żądanie. Z kolei odsetki ustawowe za opóźnienie w związku z zasądzoną rentą zostały przyznane w zakresie świadczenia za miesiąc marzec 2016r. – od dnia 25 marca 2016r., albowiem w tej dacie pełnomocnik ubezpieczyciela otrzymał pismo deklarujące żądanie w zakresie renty, zaś w dalszym zakresie odsetki zostały zasądzone, zgodnie z żądaniem powoda, który domagał się płatności z każdym 10 dniem miesiąca (pозwany w przypadku braku zapłaty, pozostawałby zatem w zwłoce od 11 dnia każdego miesiąca).

Z mocy wskazanych przepisów, orzeczono jak w punktach 1 i 2 sentencji wyroku.

Odnosząc się do roszczenia powoda w przedmiocie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej, za dalsze, mogące nastąpić w przyszłości skutki wypadku, Sąd wskazuje za opiniami biegłych specjalistów z zakresu ortopedii i neurologii, że proces rehabilitacji powoda nie został jeszcze zakończony, a prognozy dla jego powrotu do pełnego zdrowia są niekorzystne. Biegli jednoznacznie stwierdzili, że skutki doznanych w wypadku obrażeń są trwałe. Potrzeby powoda w zakresie rehabilitacji pozostają zwiększone, co stwierdził w opinii sporządzonej na zlecenie Sądu biegły z zakresu neurologii. Z przeprowadzonych w sprawie dowodów z opinii biegłych wynika ponadto, że tan zdrowia powoda nie rokuje istotnej poprawy. Nie można zatem całkowicie wykluczyć, że w przyszłości ujawnią się dalsze skutki wypadku, mogące być źródłem szkody na osobie powoda.

Ustalenie odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku opiera się na podstawie art. 189 k.p.c., zgodnie z którym powód może żądać ustalenia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. W ocenie Sądu powód posiada interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego na przyszłość. Należy zauważyć, iż w przypadku tak poważnych urazów jakich doznał powód nie jest możliwym przewidzenie całkowitych skutków i następstw wypadku. Należy równocześnie zaznaczyć, iż także w świetle normy z art. 442¹ § 3 k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 24 lutego 2009 r., sygn. akt: III CZP 2/09, [w:] LEX nr 483372 – stwierdził, że pod rządami art. 442¹ § 3 k.c. nie został w żaden sposób ograniczony czas, w jakim może ujawnić się szkoda na osobie, prowadząc do zaktualizowania się odpowiedzialności pozwanego za skutki danego zdarzenia. W tym stanie rzeczy kolejny proces odszkodowawczy może toczyć się nawet po dziesiątkach lat od wystąpienia zdarzenia wyrządzającego szkodę, kiedy zazwyczaj pojawiają się poważne trudności dowodowe. Przesądzenie w sentencji wyroku zasądzającego świadczenie odszkodowawcze o odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości zwalnia natomiast poszkodowanego z obowiązku udowodnienia istnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności podmiotu, na którym odpowiedzialność taka już ciąży.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd, orzekł jak w punkcie 3 sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu w punkcie 5 sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. – albowiem powód uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania i pozostawił szczegółowe ich rozliczenie Referendarzowi sądowemu.